

Nijmeegse 4 daagse

Afgelaste Nijmeegse 4 daagse in 2006

Lekker de Nijmeegse 4 daagse lopen!

Maartje en ik liepen in 2005 de Nijmeegse, helaas hebben we het niet helemaal volgehouden en moesten we door allerlei blessures de strijd de tweede dag opgeven. 2006 is een nieuw jaar om het weer te proberen!

Zondag waren we al op de camping/sportpark "De Dennen" en hadden de tent om half twaalf al op een veldtje opgezet.

Deze camping is een aanrader net als de andere 4-daagse campings als je een wandelaar bent. We stonden echt op een voetbal veld en daarmee midden in de zon, maar we hadden een plekje dat niet zo ver van de stad was.

Nadat alles was ingericht werd het tijd om onze aandacht naar de andere hobby te brengen. Je kan namelijk erg goed duiken in de buurt van Nijmegen volgens de Duik-almanak die we van NOB hebben gekregen bij ons lidmaatschap. Je hebt Berendonk vlakbij Nijmegen en Wijchen en iets verder, net voorbij Beuningen, ligt een plas genaamd; De groene Heuvels. Na alle warmte en het opzetten van de tent wilden we wel even lekker zwemmen en het leek beter te kunnen bij De groene Heuvels.

Helaas moesten we bij de ingang van het recreatiegebied 4 euro betalen om er in te komen en

lieten we het nou net niet in munten hebben. Dus buiten parkeren, naar binnen lopen om te wisselen.

Het was er erg druk, allerlei mensen zochten verkoeling onder de bomen of bakten bruin in de zon met af en toe een dip in het heldere water. Wij gingen toch maar niet duiken omdat Maartje de laatste tijd wat gevoelige enkels had en er nog een 4-daagse in het verschiet lag. Dus we hebben lekker in de zon gelegen en gezwommen. Nadat we uiteindelijk een vulstation hadden gevonden (die hebben ze wat verstopt daar) konden we onze relaxte verkenning beëindigen.

Mochten duikers dit blogje lezen en nieuwsgierig zijn naar het vulstation; Je moet de hoofdingang voorbij rijden en de volgende afslag richting het Landal "De Groene Heuvels" recreatiepark inslaan. Vlak voor de receptie en de slagboom moet je links en dan rij je langs een vulstation waar je met 50 cent kan vullen.

Op de terugweg hebben we ook nog even een kijkje genomen bij de Berendonk waar ook door heel veel recreanten genoten van zon, water en luieren. Let op! Ook hier moet je contant 4 euro hebben liggen om te mogen parkeren, althans als je wilt zwemmen. Volgens de duikgids had duikteam "De Kaaiman" hier ook het grootste onderwaterhuis van Europa. Helaas hebben wij nog niet het brevet (minimaal 2* of PADI Advanced Open Water) om er in te mogen zitten zonder dat je adem moet halen uit je fles. Een constante luchtverversing in het huis vanaf de wal zorgt dat je op 15m onder water kan ademen. Het lijkt me leuk om dit een keer mee te maken. Even de 2e ster halen en dan een afspraak maken.

Zondagavond is voor vele wandelaars een traditionele avond om eens lekker te gaan stappen. Niet alleen heb je daar doordeweeks nauwelijks puf voor, maar is het ook handig om op maandag een beetje brak te zijn (door alcohol of te weinig slaap) zodat je zin hebt er maandag vroeg in te duiken. Maartje en ik hadden er zin in en gingen te voet het centrum in. Toch een wandeltocht van 20 minuutjes, mooi warmlopen voor de komende dagen. Het was erg gezellig in de stad! We hebben nog genoten van het optreden van Van Dik Hout en hebben biertjes gedronken op en rond de Waalkade, Café de Fiets, homo café Mets en nog op andere plekjes in de stad. We kwamen nog een paar Nijmegenaren tegen, Jo, Laura en ... een Duitse vriend (ben even zijn naam kwijt) en zijn het laatste uurtje door hen op sleeptouw genomen. Om half 4 waren we weer thuis na weer een korte wandeling. Helaas had mijn rechtervoet in die korte stukjes een blaar opgelopen. Vorige keren blaar-loos, nu ineens op een klein stukje een grote. Oeps, goed begin!

Lekker een beetje uitslapen zolang het nog kan leek het plan, maar om 10 uur werden we redelijk de tent uitgebrand door een felle zon in een blauwe hemel. Beetje opfrissen, even kijken naar de bushaltes en daarna hup naar het winkelcentrum voor boodschappen en een kapper. Ik werd behoorlijk gek van de warmte door het lange haar en bij het rondje Texel was het best vervelend als je wind in de rug hebt en je haar steeds voor je ogen valt.

Na het ontbijt gingen we met de bus en de blarenpas naar de Wedren om de startkaarten op te halen. Het was behoorlijk er warm en er stonden redelijke rijen. Ik was gelukkig nog relatief snel klaar, maar Maartje stond bij het allerlaatste hokje en het heeft wel een uur gekost eer zij haar spullen kreeg. Als jubileum cadeau (90ste mars) kregen we een leuke rugzak erbij. Niet eentje om mee te wandelen, maar wel grappig om te hebben. Daarna hebben we nog een beetje in de stad gehangen voordat we de bus weer terug namen.

Op de camping konden we gelukkig een beetje schaduw vinden van de late middagzon doordat de bosjes wat schaduw creëerden en omdat anderen dat ook hadden bedacht kwamen we gezellig bij elkaar zitten. Zo maakten we wat contact met twee broers uit Friesland die we toevallig nog tegen kwamen bij het uitgaan en zich verbaasden dat we het uitslapen ondanks de hitte nog zo lang vol hadden gehouden.

Ramp 4-daagse

Nog nooit eerder was een Nijmeegse 4 daagse afgeblazen terwijl men al begonnen was met wandelen.

Het was niet de eerste keer dat de wandelaars met extreme temperaturen waren geconfronteerd want in 1972 was het elke dag rond de 30 graden. In 1992 moesten de lopers zwaar onweer trotseren en in

Boterhammen smeren, vroeg naar bed, om drie uur ging de wekker... Douchen, waterpack vullen en hup naar de bus. Helaas kwam deze 5 minuten te laat, deed hij niet de achterdeur open waar door ongeveer honderd man door het smalle voordeurtje moest en bleef veel te lang wachten (waarop?) en bij de bestemming deed hij weer de achterste deuren niet open. Grom. Met een licht ochtend humeur (mopper, mopper) liepen we een kort wandelingetje van het Keizer Karelplein naar de Wedren, de officiële start. Toevallig werden we op dat stukje ook nog eens aangemoedigd door een aangeschoten Jo, onze nieuwe Nijmeegse vriendin, die olijk riep; "Hey Jullie!" toen ze ons spotte en ons daarna veel succes wenste.

De start werd verdeeld over 4 poorten, maar het bleef er nog steeds druk en geduldig wachtten we tot onze barcode kaart gescand kon worden en we om tien voor half 5 op pad konden. Zo in het donker is het altijd een mooi gezicht; De verlichte waalbrug. In Lent waren wat mensen op om ons in alle vroegte aan te moedigen en sommige boden ons zelfs koffie aan, waar Maartje en ik dankbaar gebruik van maakten om een beetje wakker te worden.

open gebieden bracht dit nog wel wat risico met zich mee.

Wel was eerder (in 2003) besloten om de routes op woensdag met 10 km in te korten en was er een record aan uitvallers.

Maar in 2006 was voor het eerst de 4 daagse afgeblazen omdat de leiding niet meer kon garanderen dat alle mensen gebruik konden maken van de hulpdiensten als dit nodig was en dit was wel wenselijk.

Om 6 uur zou Giel beginnen en terwijl Maartje lekker op de maat stapte met haar MP3 speler ging ik lekker naar Giel op 3fm.nl luisteren zoals ik elke dag doe in de auto, maar nu dan zijn hele show tot 9 uur. Hij stond op de eerste rustplaats opgericht door Defensie in Bemmelen en helaas kwamen we al voor zijn show daar langs. We konden dus niet even live in zijn show optreden. Alle gebruikelijke dingen in de show werden met een 4-daagse sausje overgoten en er werden wat wandelnummers gedraaid waar je lekker op door kon stappen.

Na 25 km en een rotstukje over een dijk met slecht asfalt werd het tijd om te rusten. We gingen bij een manege zitten, lekker met de voeten hoog.

Vanaf hier begon de zon goed te branden en we waren op de helft en ik zat even in een klein dipje, wat duidelijk te zien is op de foto, hum. Hier even het water bijvullen omdat onze 2-liter packs redelijk leeg waren, vooral Maartje had behoorlijk aan het water gezogen, lekker.

Hup de dijk weer op voor het laatste stukje dijk met gelukkig nieuw asfalt, dus

dat liep prima. In het volgende dorpje deelde de lokale krant de Gelderlander petjes uit die ik gelukkig goed kon gebruiken, want ondanks de hitte kreeg ik het gevoel dat ik het koud had. We aten allebei goed, dronken prima en hadden net gerust, dus het moest wel aan de zon op mijn hoofd liggen. Met het petje op en nog een broodje voor de zekerheid (tegen heug en meug) ging het alweer wat beter.

Toen we voorbij de tweede verzorgingspost kwamen opgezet door de Defensie hoorden we van ver een sirene aankomen. De eerste sirene van velen die ons zou passeren. Hij draaide van een zijweg de wandelroute op en om de zoveel meter werd door een willekeurige wandelaar gewaarschuwd zodat de ambulance vrij baan had op de drukke weg. Na deze burger-ambulance werd binnen een half uur nog opzij gestapt voor twee ambulances van het leger. Voor de nieuwsgierigen onder ons; Het waren Mercedes G-klasse hoewel ik ook wat Land Rover Defender ambulances heb gezien

Maartje en ik dipten een beetje tijdens het wandelen, maar we stapten er dapper doorheen. In Elst lasten we een langere pauze in om even uit te rusten en wat te eten en plassen. We zaten niet ver van het Marine korps waarvan enkelen vrolijke muziek maakten. Het is altijd erg gezellig in dit soort dorpjes waar je doorheen loopt. Al is het maar even voor de muziek. Verder staan mensen aan de kant je toe te juichen, kinderen delen snoepjes en komkommer uit. Het bejaardentehuis stroomt leeg en zit naar je te zwaaien op de maat van de fanfare die voor je speelt. Sommige mensen vinden dat je zo'n moment wordt gedragen, maar ik vind het vooral gezellig. Helaas zijn de straten wel wat drukker en loopt het een beetje vast en kan je je ritme niet volhouden. Maar vooruit, het is wel erg gezellig.

Vlak voor het plaatsje Oosterhout namen we nog even een momentje om uit te rusten van de zon die erg op ons bolletje scheen. Ik voelde me een beetje gefrustreerd omdat je geen moment rust kreeg van de zon. Geen wolkje die er even tussen schoof om wat afleiding van de zon, geen windje die je wat verkoeling gaf. Enkel een brandende zon. Mensen waren ook goed ingepakt tegen de zon, hoewel deze twee Japanners zich wel heel erg ingekleed hadden. Ik kan me niet voorstellen dat ze zich lekker voelden.

Op dat rustpunt voor Oosterhout raakten we nog in gesprek met een wat oudere dame die officieel de 30 mocht lopen. Ze verzuchtte dat ze tijdens haar wandelingen in Spanje met 45 graden het nog niet zo heet had gehad als nu met deze dag.

Even later liepen we Oosterhout binnen, wederom gezellige drukte door het hele dorp. Ook hier kregen we weer heel veel water aangeboden net als alle voorgaande plekken waar veel mensen staan of wonen. Na dit dorpje begon de gevreesde dijk waar we voorgaande keren door de drukte haast schuifelend over heen moesten lopen. Bovendien is er geen schaduw en er zijn maar weinig mensen die je aanmoedigen of met een tuinslang voor je klaar staan om je van water te voorzien. Een andere vervelende eigenschap van elke dijk is dat hij niet in een rechte lijn loopt, maar dat je steeds bochten moet maken zodat je krijgt te zien waar je een kilometer later pas loopt. Aan het begin van de dijk stond een brandweer man met een spuit verneveld water boven de mensen uit te spuiten om wat verkoeling te bieden.

In 2004 werd er iemand onwel op de dijk en kwamen de ambulancebroeders als een soort ridder te paard via de motor die persoon helpen. Dit keer moesten we op de dijk wel 5 keer opzij stappen voor 4x een

ambulance motor en
1x een politie duo
op de motor.
Bijzonder vaak dus
vergeleken met
voorgaande keren.
Het was ook
bijzonder warm,

later hoorden we van iemand dat een van de broeders gemeten had dat het tussen de mensen 40 graden was in de volle zon met minder water aftap punten dan je in de dorpen gewend was. Maartje raakte op de dijk dan ook door haar water heen, maar gelukkig hadden we nog een beetje in mijn pack en was niet lang daarna een bewoner die zijn tuinslang gebruikte om de mensen van het nodige vocht te voorzien.

Toen we halverwege kwamen zagen we de eerste mensen langs de dijk in de berm liggen met bezorgde mensen erbij, er werd wel goed voor ze gezorgd. De eerste was een man met een rieten hoed over zijn hoofd terwijl iemand anders met een telefoon aan zijn oor op hem lette. Iets verderop was een zijweg die op de dijk uit kwam en vlak daarvoor lag er ook iemand aan de voet van de dijk. De ambulance kwam net aanrijden en we zagen de broeders met een zuurstofkoffer eerste hulp verrichten. Op de afslag waar de ambulance was geparkeerd lag nog iemand die net aan een infuus gelegd was in de schaduw van een geparkeerde auto. Maartje en ik werden ook wat flauw van de warmte en we hebben twee keer een beetje schaduw kunnen opzoeken om even uit te rusten en wat water bij te tanken zodat de duizeligheid weer verdween en we weer door konden stappen. We kwamen ook nog langs een groep Amerikaanse soldaten waarvan er vier een zeildoek omhoog hielde om schaduw te maken, de vijfde een infuus aanlegde bij nummer zes die knock-out was. Altijd zie je stoere Amerikanen in een film maar nu even niet.

Op deze dijk is de spoorbrug altijd een bedrieglijk object, je denkt namelijk dat je bijna bij de Waalbrug bent als je deze ziet, maar als je hem dicht bent genaderd dan verschijnt de echte brug nog een stukje verder en komt de teleurstelling van

nog wat meer lopen. Onder deze brug was een beetje schaduw te vinden om uit te puffen van de hete dijk en de volle zon waar we in liepen, maar het was er dan ook afgeladen druk. Door de poort van de pijler van de brug en we liepen Lent binnen. Een heleboel mensen klaptten terwijl we voorbij liepen.

In Lent heb ik nog even staan bijkomen bij een plek waar weer water werd aangeboden. Mensen vroegen meteen of het wel goed ging want er gonsden al geruchten via de Marechaussee en dan verschillende wandelaars dat er nog niet eerder zoveel mensen zijn afgevoerd. De aanhoudende sirenes die van alle kanten leken te komen maakten het verhaal ook direct geloofwaardig. In Lent stond ook een tuin vol jongeren vrolijk met een biertje terwijl de wandelaars voorbij stapten. Eentje hield met een grote grijns een kartonnen bord boven zijn hoofd; zie foto. Met de tekst;

Zwembad
Swimming-pool
Schwimmbad
(naked) men/girls
FREE

Een zeer aantrekkelijk aanbod, maar dan komen we er echt niet meer uit... Dus we hebben het aanbod moeten laten schieten. Iets verderop was ook een kroeg die een goed doel sponsorde. Er werden namelijk paarse veters verkocht voor het kankerfonds bij elk wandelevenement door vrijwilligers. Wij hebben ons laten "strikken" op het rondje Texel. Iedereen die deze droeg kreeg dan voor een euro een biertje.

De Sunny van deze veters loopt voor het goede doel en heeft al ruim 1000 km gelopen sinds afgelopen september. Maar er zijn vele verhalen bekend dat mensen omvallen als ze een ijskoud biertje in een verhit en uitgedroogd lichaam gooien.

Dus het idee van het biertje moesten we helaas laten varen

Nog even de laatste klim om de Waalbrug weer op te komen waar we uren geleden met volle moed overheen stapten. Met sommige bruggen is men bang dat de resonantie van de voetstappen schade aanbrengen aan de structuur van de brug. Voor de brug staat er dan een bord dat groepen uit de pas moeten lopen

Op de brug was het ook warm, vandaag heb ik ergens gelezen dat het asfalt zo opgewarmd was dat de temperatuur van de lucht 10 cm boven het asfalt 50 graden was. Mensen die gingen zitten op de brug om een beetje op adem te komen hadden veel moeite om daarna weer op te staan of werden geholpen door de hulpdiensten. Wij wachtten tot na de brug om ons verhitte lichaam weer wat rust te gunnen en in 1 streep de laatste honderden meters door de

stad naar finish te lopen. Op de brug lag ook iemand die er niet meer uit zag dat hij uit zichzelf nog op zou staan. Het lijkt me erg zuur zo vlak voor het einde in te storten.

Vlak voor de wedren werd er nog door een brandweerwagen water vernevelt om de mensen wat af te koelen. Iets verderop was een hoekje ingericht waar mensen die onwel werden op de wedren verzorgd werden. Een stuk of 5 mensen werden daar door enkele broeders geholpen, later hoorden we dat hier iemand is overleden.

Vlak voor de finish moesten we nog een grote weg oversteken waar ook nog verkeer rijdt en de politie wandelaars af en toe tegen houdt. Toen had ik het even moeilijk, de finish zo dichtbij, zo warm en ongeveer 10 meter bij je vandaan zwaailichten en ambulances om die mensen te helpen en vele wandelaars om je heen. Gelukkig duurde het niet lang voordat we over mochten steken.

Eindelijk op de Wedren om kwart over 4, sirenes klonken nog steeds helaas, maar voor ons was de wandeling over. Lekker de kaart inleveren en uitrusten samen met honderden anderen. De administratie van de 4-daagse werd overspoeld met vragen en opmerkingen of de afstanden voor morgen met 10km werden ingekort. Hier was geen sprake van en als het zou gebeuren zou men hier nader over geïnformeerd worden.

Nadat we even gelegen hadden liepen we langs het parcours om te pinnen en zagen we dat na ons nog iemand was ingestort en toen ik het op de foto zette kwam er nog een ambulance met sirene voorbij rijden.

Deze man had een infuus en lag aan het zuurstof. Niet zo gek oud, ergens in de 50 of zo. Heftig allemaal, zoveel mensen op de grond te zien liggen. Het was al duidelijk dat het niet zo goed verlopen was deze eerste dag van de 4-daagse in 2006, maar toen we op de grond lagen in de schaduw hoorden we iemand aan de telefoon vertellen dat er zelfs iemand was overleden. Dat is toch een eng idee, jezelf doodlopen.

Pinnen en hup naar de camping, geen zin om nog langer rond te hangen in de zon tussen alle mensen en wat schaduw opzoeken bij de boompjes van gisteren. We hadden een beetje geluk dat we

de lijn 2 naar Wezenhof die we moesten hebben konden aanhouden terwijl hij in de file voor het stoplicht stond. Het scheelde ons een wandeling naar het station.

Op de camping wilden we ons lekker laten masseren om morgen met wat frisse benen ten strijde te trekken, helaas was de wachtrij te lang en gingen we eten voordat het buffet gesloten zou zijn, goed zout zoals de vader van Maartje ons op het hart gedrukt had. Na het eten bleek de rij nog niet echt opgeschoten te zijn en hij was zelfs nog langer geworden, dus besloten we elkaar maar een beetje te masseren met SRL-gelei tegen de vermoeide spieren en gewrichten. Om 8 uur doken we de tent in om in de warmte lekker in slaap te vallen.

Hinderlijk werd ik door Maartje haar telefoon gewekt, is het al 3 uur? Nee het is licht, dus dat kan

niet... Ow het was geen wekker, haar moeder belt met de boodschap dat de Nijmeegse 4-daagse is afgelast wegens het grote aantal gewonden. Om 8 uur was het een idee

welke via een persconferentie werd medegedeeld en om 9 uur werd het bevestigd. Het was over voor 2006. Een raar idee. Niet lang daarna werd er op onze tent getikt door een vriendelijke buurman, die wilde voorkomen dat we de volgende dag enthousiast op zouden staan om te gaan wandelen. Het was over.

Op de camping werd er druk over gepraat. Er zouden wel 300 mensen in het ziekenhuis liggen, 3 doden, ambulances konden het niet aan. Nu zijn we iets wijzer; Ongeveer 300 maal werd het alarmnummer 112 gebeld, 50 mensen werden in naar de spoedeisende hulp van een ziekenhuis in Nijmegen gebracht en nog eens 4 in Arnhem. De meesten mochten al tegen de avond naar huis, maar een kleine 10 moesten de nacht blijven, waarvan eentje op de intensive care in levensgevaar. Tussen de 250 en 300 verzoeken om een ambulance werden bij 112 gedaan. 36 ambulances reden af en

aan en konden het zo slecht aan dat er zelfs traumahelikopters werden ingezet en burgervoertuigen werden geleend om patiënten af te voeren. 5 mensen zijn gereanimeerd waarvan er 2 zijn overleden. De woensdag zou het nog 3 a 4 graden warmer worden en als men nu al niet de hulpverlening konden bieden die er nodig was verwachtten de verantwoordelijke mensen de volgende dag een groter drama en besloten een einde te maken aan de marsen.

Een unicum omdat dit nog nooit eerder was voorgekomen. In 1972, na twee door warmte overleden mensen, en in 2003, met de warme dagen, besloot men de afstanden met 10 km te verlagen voor de 40 en 50 km afstanden. Er is ook een keer besloten 1 dag van de 4 te laten vervallen, maar dit jaar werd het hele evenement stopgezet vanwege het grote aantal deelnemers en het warme weer. De vierdaagse feesten gingen wel door, hetzij in een bescheiden vorm. Een wrang gegeven was dat er dit jaar minder uitvallers op de eerste dag waren dan vorig jaar.

Eén van de dodelijke slachtoffers was een ervaren loper die de 4-daagse voor de 13e maal liep, hij was in de 50 jaar oud. Het was dus niet dat een onervaren of een oudje het loodje legde..

Op die avond wisten we dit allemaal nog niet en licht teleurgesteld besloten we samen met de gezellige Friezen en nog een tweetal uit Utrecht de stad in te duiken om ons verdriet te verdrinken. Terwijl andere mensen diezelfde avond al alle

spullen inpakte om naar huis te gaan. Om negen uur werd het bekend en om half tien gingen onze Aziatische burens al ingepakt naar de hoofdingang.

De eerste biertjes smaakten het best op het Koningsplein waar er met alle gezelligheid niets van het wandeldrama te merken was. Daarna zijn we een beetje hetzelfde pad gaan volgen als dat van

zondagnacht. Overall was het gezellig en de Nijmeegse zomerfeesten of vierdaagse feesten brachten een hoop mensen op de been. Op de camping zagen we nog een einzelgänger met zijn rugzakje op de fiets naar de Wedren vertrekken. Terwijl hij voorbij fietste liepen we nog tegen hem te roepen en zal hij wel gedacht hebben dat we een stel brallende dronkelappen waren. Later schoot ons te binnen dat hij misschien wel op weg was naar de Wedren. 25 uur nadat we opgestaan waren om de wandeltocht te starten belandden we enigszins beneveld weer in ons bed.

De volgende dag dat we eigenlijk zouden lopen zijn we gaan zwemmen, duiken en slapen in de schaduw alvorens we de boel opbraken om naar huis te gaan. Een grote teleurstelling, want onze benen voelden goed aan dankzij een beter trainingsschema dan vorig jaar en we hadden zin om vrijdag over de via gladiola te stappen.

Overall komen er discussies over wie de schuld op zich moet nemen voor het overlijden van deze twee mensen. Is de organisatie nalatig geweest, is het de verantwoording van de mensen zelf? We kregen bij onze startkaart een 4-daagse almanak waarin goede tips stonden hoe om te gaan met warm weer, dus de organisatie had ons wel goed ingelicht, maar lezen mensen de boekwerken die je erbij kreeg? Wij in ieder geval wel.

Misschien hadden ze nog meer moeten informeren over de warmte toen duidelijk werd dat de temperatuur onverwacht hoger uit kwam. In Elst en Oosterhout was hier uitgebreid de tijd voor. En afgelast... zonde, waarom niet de woensdag een rustdag maken uit respect voor de gevallen slachtoffers en de donderdag misschien dan ook wel inkorten.

En onze mislukte 4-daagse?
Volgend jaar (weer) beter.

50km Geb. Datum (dd-mm-jjjj): **9**
Amsterdam
Nederland

Finish Dinsdag	Finish Woensdag	Finish Donderdag
✓		

Floris van Enter

Int. Vierdaagse Afstandsmarsen Nijmegen Hoe ontstaat zo een groots evenement?

In 1908 werd door de KNBLO de 4-daagse opgericht en op 1 september 1909, gingen de eerste van start. Er waren 306 deelnemers. Bij de wandelaars waren maar tien burgers, verder alleen militairen. Er werd in vier dagen 140 kilometer afgelegd waarbij men pas op de laatste dag weer terugkeert naar de startplaats.

In 1928 liepen de eerste buitenlanders mee. De Vierdaagse werd een internationale wandeltocht. Deelnemers komen uit de hele wereld tot aan Japan toe. Ook in de Tweede Wereldoorlog ging de Vierdaagse niet door. In 1998 liep de miljoenste deelnemer mee.